

31 JAN 1992

A SURVEY STUDY OF THE STATUS OF AND PRACTICE IN
ENGLISH PRONUNCIATION TEACHING
AT THE LOWER SECONDARY LEVEL IN GOVERNMENT SCHOOLS
IN THAILAND

WASINA KEOPASOM

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF
MASTER OF ARTS
(LINGUISTICS)

IN
FACULTY OF GRADUATE STUDIES
MAHIDOL UNIVERSITY

1991

ชื่อวิทยานิพนธ์	การสำรวจสภาพการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาล
ผู้วิจัย	วศินานันท์ แก้วผสม
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์)
คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์	เกรียงศักดิ์ สยะนานนท์ M.A., Ed.D. ประภา วิทยารุ่งเรืองศรี M.A. Maurice Broughton M.A.
วันที่สำเร็จการศึกษา	10 เมษายน พ.ศ. 2534

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสภาพการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาล ตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ หัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศของโรงเรียนรัฐบาลทั่วประเทศ รวม 317 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามซึ่งส่งทางไปรษณีย์ แบบสอบถามดังกล่าวถือได้ว่ามีความตรงตามเนื้อหา เนื่องจากได้รับการตรวจและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญในสาขา และตามผลของการวิจัยนำร่อง ค่าความเชื่อถือได้ของการวิจัยยืนยันด้วยผลของ t-test, Chi-square และ Spearman Rank Order Correlation

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. มีการสอนการออกเสียงในรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ใน 96.70% ของโรงเรียนรัฐบาลในการวิจัยครั้งนี้
2. โรงเรียนส่วนใหญ่สอนการออกเสียง โดยมีเหตุผลสำคัญคือ นักเรียนมีปัญหาในการออกเสียง หรือในการฟังเนื่องมาจากปัญหาในการออกเสียง นอกจากนี้ อาจารย์ผู้สอนยังเห็นว่า การออกเสียงมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อนักเรียนในอนาคต อาจารย์จึงสอนการออกเสียงเมื่อมีโอกาสรื้อสอนได้ หรือสอนในชั่วโมงทุกครั้ง หรือเมื่อแบบเรียนเกี่ยวข้องกับ การออกเสียง โดยเฉลี่ยแล้ว มีการสอนการออกเสียงคิดเป็น 11-30% ของเวลาเรียนภาษาอังกฤษ และ 21-40% ของเวลาเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษา

3. อาจารย์สอนทั้งเสียงแต่ละเสียงเดี่ยว ๆ (segmentals) และหลายเสียงต่อเนื่องกัน (suprasegmentals) ซึ่งหมายรวมถึง การลงเสียงหนักในคำ (stress) การลงเสียงหนักในประโยค (intonation) และฐานของเสียง (voice quality setting) อย่างไรก็ตาม อาจารย์เน้น suprasegmentals มากกว่า

4. อาจารย์ใช้เกณฑ์ต่าง ๆ กันในการเลือกเนื้อหาเกี่ยวกับการออกเสียงเพื่อสอน ประชากรจำนวนมากที่สุดในการวิจัยนี้เลือกเนื้อหาบทเรียน โดยอาศัยความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย และเสียงที่นักเรียนเคยออกเสียงผิดเป็นหลัก

5. โรงเรียนส่วนใหญ่ในการวิจัยนี้สอนการออกเสียง โดยอาจารย์ผู้สอนอ่านออกเสียง หรือให้นักเรียนอ่านออกเสียงทีละคน หรืออ่านพร้อมกัน นอกจากนี้ อาจารย์ผู้สอนจะให้แบบอย่างการออกเสียงโดยให้นักเรียนนั่งแทปในห้องเรียน การวิจัยยังพบว่า อาจารย์สอนการออกเสียงโดยนำไปเกี่ยวข้องกับตัวสะกด และให้นักเรียนฝึกฟังและแยกเสียงก่อนที่จะให้นักเรียนออกเสียงเอง ในส่วนของการแก้ไขการออกเสียงผิดของนักเรียน อาจารย์ส่วนใหญ่มักจะใช้เทคนิคการสอนแบบเก่ามากกว่าที่จะใช้เทคนิคของวิธีการสอนแบบสื่อสาร ซึ่งเทคนิคการแก้ไขการออกเสียงผิดแบบที่สอดคล้องกับการที่อาจารย์เห็นว่าตนเองมีความสำคัญมากต่อการออกเสียงถูกต้องของนักเรียน

6. โรงเรียนประมาณ 97% ในการวิจัยนี้ ทดสอบการออกเสียงและแบ่งคะแนนรายวิชาภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ย 11-20% เป็นคะแนนการออกเสียง กว่า 50% ของโรงเรียนในการวิจัยนี้ทดสอบการออกเสียงโดยให้นักเรียนอ่านออกเสียงหรือสอบสนทนากับผู้สอน

7. การวิจัยพบว่าโรงเรียน 9 แห่ง ไม่สอนการออกเสียงในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ส่วนใหญ่เนื่องจากขาดวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการสอนการออกเสียง

จากผลการวิจัยครั้งนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า

1. การสอนการออกเสียงมีสถานภาพที่มั่นคงในการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในประเทศไทย ทั้งนี้โดยพิจารณาจากจำนวนโรงเรียนที่สอนการออกเสียง เหตุผลที่อาจารย์สอน เวลาที่ใช้เพื่อสอนและฝึกการออกเสียง และการรวมการออกเสียงเข้าไว้ในขบวนการวัดผลวิชาภาษาอังกฤษ
2. เนื้อหาของบทเรียนที่เกี่ยวกับการออกเสียง สะท้อนให้เห็นว่า อาจารย์ผู้สอน มีความเข้าใจในปัญหา ที่อาจเกิดขึ้นกับนักเรียนไทย เนื่องจากอิทธิพลของภาษาไทย อย่างไรก็ตาม การเลือกเสียงเพื่อสอนยังขึ้นอยู่กับ functional load ของเสียงนั้น ๆ ด้วย
3. อาจารย์ผู้สอนใช้เทคนิคการสอนแบบเก่า เช่น minimal pairs และ drills มากกว่าวิธีการของ Communicative Approach เช่น การใช้เกม และเพลง ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากหลักสูตรมีเนื้อหามากเกินไป ขนาดแคลนโสตทัศนอุปกรณ์เพราะขาดงบประมาณ อาจารย์ผู้สอนขาดความชำนาญในการสอนการออกเสียงด้วยวิธีการสอนแบบการสื่อสาร บรรยายภาค และขนาดของห้องเรียนไม่เหมาะสม
4. แบบเรียนภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยหนึ่งที่กำหนดเนื้อหาของบทเรียนและวิธีการสอนการออกเสียง

Thesis Title A Survey Study of the Status of and
Practice in English Pronunciation
Teaching at the Lower Secondary
Level in Government Schools in
Thailand

Name Wasina Keopason

Degree Master of Arts (Linguistics)

Thesis Supervisory Committee

 Kriengsukdi Syananondh, M.A., Ed.D.
 Prapha Vittayarungruang Sri, M.A.
 Maurice Broughton, M.A.

Date of Graduation 10 April B.E.2534 (1991)

ABSTRACT

This study aimed at investigating the status of and practice in pronunciation teaching in M.1-3 English programs of government schools. The subjects of the study were 317 heads of the English/Foreign Languages Division of government schools throughout the country. The instrument employed was a mailed questionnaire which was assumed to have content validity after being criticized by authorities and revised according to their comments and suggestions coupled with the implications of the pilot study. The reliability of the study was

confirmed by means of the t-test, Chi-square and Spearman Rank Order Correlation.

The findings of the present study can be summarized as follows:

1. Pronunciation was taught in the M.1-3 English programs in 96.70% of the schools in this study.

2. Most schools taught pronunciation primarily because the students had problems in pronunciation or in listening due to pronunciation weaknesses. Moreover, the teachers considered pronunciation important and beneficial to the students in their future. The teachers therefore taught pronunciation whenever situations demanded it. Otherwise, they taught it in every English class or whenever the English textbooks dealt with pronunciation. On the average, pronunciation teaching took 11-30% the English class time and 21-40% of the laboratory hour.

3. The teachers taught both segmentals (individual sounds) and suprasegmentals (sequences of sounds, stress and intonation, and voice quality setting). However, they seemed to put more emphasis on the suprasegmentals.

4. The teachers employed different criteria in selecting pronunciation content for teaching. The

greatest number of subjects based their selection on the differences between English and Thai and the students' previous mistakes.

5. Most schools in this study taught pronunciation by means of reading aloud either by the teacher or by the students, individually or altogether. In addition, they gave pronunciation models by having the students listen to the tape in class. They also related pronunciation to spelling and gave practice by training the students to perceive sounds before asking them to produce the sounds. The sequence of pronunciation lessons, in most schools in this study, followed the sequence of the English textbooks in use. With regard to correcting pronunciation errors, most teachers preferred traditional techniques rather than communicative ones. This corresponded to the self-ranked importance of the teachers which was found to be high.

6. Almost 97% of the subject schools tested pronunciation and divided 11-20%, on the average, of the English score to pronunciation. Over 50% of them tested it by having the students read aloud to or converse with the teacher.

7. Nine schools in this study did not incorporate pronunciation in their M.1-3 English

programs mostly due to the lack of audio equipment necessary for pronunciation teaching.

The implications of the present study concerning English pronunciation at the lower secondary level included the following :

1. Pronunciation seemed to have a stable status in English teaching at this particular level in Thailand, considering the number of schools which taught it, the teachers' reasons for teaching it, time devoted to pronunciation teaching and practice, and the extent to which it was included in the testing procedures of English courses.

2. The content of pronunciation lessons seemed to reflect the teachers' understanding on potential difficulties of Thai students due to the interference of the Thai language. However, the considerations on the functional load of the sounds seemed to account for the selection of what to teach, as well.

3. The teachers seemed to prefer traditional methods of teaching such as minimal pairs and drills rather than more communication ones like games and songs. This may partly be derived from the excessive density of the curriculum, the lack of audio-visual equipment due to budget constraint, the teachers' lack of expertise in teaching pronunciation by means of the

communicative approach, and the inappropriateness of class room environment and size.

4. English textbooks seemed to be a factor governing the content of pronunciation lessons and approach to teaching pronunciation.

